

VĚSTNÍK

Čs. lidového sdružení
a čs. katolických spolků
v Rakousku

Adresa: „Věstník“,
15, Pelzgasse 17, 1150 Wien

ROČNÍK XXXVII

VÍDEŇ

SRPEN – ZÁŘÍ 1990

ČÍSLO: 7–9.

PO 45. LETECH OPĚT VE VLASTI

Rozhodnutí

Když bylo potvrzeno, že Sv. otec navštíví naši vlast ve dnech 21. a 22. dubna, farníci navrhli, že by tam měl někdo z Londýna být. Jeden z nich to vše vzal do rukou, nejen úhradu cesty, ale také organizaci pobytu v Praze. Termín byl stanoven na 18. dubna 1990.

řada londýnských farníků a mnoho přátel z Prahy.

U svatého Víta

Příští den, ve čtvrtek 19.4. mi bylo dopráno s dovolením kard. Tomáška sloužit mši sv. ve svatováclavské kapli. Přítomen byl britský velvyslanec, členové rodiny a přátelé z Prahy i Londýna.

Přivítání

Už z letadla jsem mohl pozorovat panorama stověžaté Prahy. Bratr a dvě neteře s rodinami mávali na při vítanou. S jednou neteří, jejím manželem a všemi dětmi jsem se viděl poprvé. Mezi těmi co přišli na letiště byla i řada přátel, kteří někdy před tím navštívili londýnský Velehrad.

Byly to pro nás všechny nezapomenutelné chvíle. Všichni jsme vroucně zazpívali svatováclavský chorál s jeho prosbami: Nedej zahynouti, utěš smutné, zažeh vše zlé.

U pana kardinála

Ač jsme si vyměnili řadu dopisů, toto bylo první osobní setkání. Bylo opravdu otcovské. Pan kardinál se zajímal co je v Londýně nového, kolik je tam krajanů a jak si vedou. Všem posílá své požehnání. Přítomným dal na památku obrázek Dobrého pastýře s praktickými radami pro duchovní život. Je obdivuhodné jak ve svém požehnaném věku 91 let je duševně čilý. Vyslovil jsem mu vděčnost nás všech za jeho statečný postoj proti bezpráví a slíbil jsem mu další duchovní podporu naší farnosti.

Do Prahy

Na cestě k Mládkům, kde jsem byl ubytován, jsme se zastavili na britském velvyslanectví kde jsme pozdravili p. velvyslance O. Keefa. Potom po krátkém posezení s rodinou jsme jeli ke svatému Ignáci, kde jsem sloužil první mši svatou ve vlasti. Poprvé jsem taky viděl otce provinciála Jana Pavlíka. Mši sv. se mnou koncelebrovali kromě něho otec Špidlík z Říma, otec Kolář z Paříže a tři mladí jesuité. V úvodu jsem přítomným řekl jaký byl můj návrat ke svatému Ignáci z Terezína před 45 roky a pak odjezd do Anglie na podzim 1945. Mezi účastníky děkovné bohoslužby byli dva bývalí spolužáci z arcibiskupského gymnasia,

V Hradci Králové

Kromě přátel jsem chtěl pozdravit svého spolužáka otce biskupa Karla Otčenáška. Jaké bylo moje překvapení ze zprávy, že je v nemocnici. Všechna čest hradeckým věřícím,

zpívali nadšeně a skoro celý kostel šel ke svatému přijímání. Pomedlili jsme se také za zemřelého Jindřicha Nermutě, jehož manželka Anna a dcera Marie přišly na mši svatou.

Terezín

Chtěl jsem také shlédnout místa, kde jsem před 45 lety byl mezi nebem a zemí. Řádila tam úplavice a skvrnitý tyfus a léků nebylo. Přežili jsme jen Boží pomocí. Měl jsem 38 kg a Dr. Studnička neměl kam píchnout potřebnou injekci. Prošel jsem celou na IV. dvoře kde nás tehdy bylo napěchováno na 500 a při tom tam byla jenom malá umývárka a dvě toalety. Pak jsem navštívil "einclick" v němž jsem se tehdy již smířil s odchodem na věčnost. Prošel jsem všechny objekty s pocitem velké vděčnosti za dar života. Vždyť jenom v závěrečných měsících tam zemřelo na 5.000 obětí. S těmito pocity jsem pak vykonal pouť do Staré Boleslavi k Palladiu země České, starobylému obrazu Matky Boží.

Nejpamátelnější dny

V sobotu 21. dubna ráno jsme v kapli svatého Víta čekali na Sv. otce. Byli tam shromážděni biskupové, kněží, řeholní sestry. Svatý otec se nejprve pomodlil ve svato-vitavské kapli a pak prošel řadami čekajících spolu s kardinálem Tomáškem. "Lásku, pravdu a víru přináším Vám", prohlásil. Po obědě s kardinálem Tomáškem se pak na Letné konalo první manifestační setkání s věřícím lidem naší vlasti. Tři čtvrtě milionu jich přišlo ho pozdravit a vyslechnout v rodném jazyce jeho poselství plné víry a nadpřirozené naděje. Ani nepříznivé počasí neumenšilo nadšení věřících.

A potom Velehrad

Z Prahy do Brna jsme jeli autobusem s věřícími z Moravy a brzy ráno pak kněžským autobusem na Velehrad. Tu noc jsme měli jenom půl hodiny spánku. V 5 hodin ráno jsme už byli ve velehradské basilice. Statisíce věřících už bylo na nádvoří před basilikou a čekalo na vzácného hosta,

kterého kolem desáté hodiny konečně vrtulník přivezl. Po krátké modlitbě v basilice vyšel pak Svatý otec s biskupy v průvodu k oltáři. Lid mezi tím nadšeně zpíval známou velehradskou píseň: Bože, cos ráčil.

Před oltářem měli čestná místa zástupci československé federální vlády, byl přítomen také předseda polské vlády T. Mazowiecki. Kolem oltáře pak se Svatým otcem kardinál Casaroli a biskup Collasuono z Říma, kardinálové vídeňský, krakovský, mnichovský a všichni biskupové z Čech, Moravy a Slovenska. Bohoslužba trvala přes dvě hodiny za doprovodu mohutné dechové kapely, několika sborů a zpěvu věřících. Svatý otec pronesl česky kázání a na závěr udělal důležité prohlášení. Na místě posvěceném činností spolupatronů Evropy Cyrila a Metoděje vyhlásil svolání biskupského synodu pro Evropu. Tak se Velehrad stává pojítkem ke sjednocení celé Evropy po tak dlouhém a tak bolestném rozdělení.

K tomuto místu se pojí osobní vzpomínka. Na tomto místě jsem právě před 60 roky začínal svá studia. Znovu jsem si připomněl místa, kde jsem prožil mnoho krásných chvil a kam jsem se po tak dlouhém přerušení vrátil.

A ještě Hostýn

Jak bych mohl vynechat místo, kde jsem se zotavovat po svém pobytu v Terezíně. U Matky Boží jsem vděčně poklekl, děkoval a vyprošoval požehnání do dalších dnů pro sebe i pro lidi mně svěřené.

Na zpáteční cestě do Prahy jsem se pak ještě zastavil na Moravci na Českomoravské vysočině, v místě kde byly soustředěny stovky řeholníků po zrušení jednotlivých řádů. Velmi mnozí tam dožili v nuceném osamocení své životy. Nad jejich hroby jsem pochopil, kde musíme hledat výkupné dnešní nadějné situace. Jejich oběti jistě zavázaly velmi mnoho. Celé to moje cestování byla vlastně pouť plná vděčnosti za ochranu v minulosti a zároveň obnovení důvěry pro další pomoc Boží.

Jan Lang SJ
LONDÝN

USKUTEČNĚNÉ PROROCTVÍ

V roce 1848 napsal klasik polské literatury Juliusz Słowacki (1809–1849) proročnou báseň *Uprostřed neshod Pán Bůh udeří*. Za 130 let, po zvolení prvního slovanského papeže, se začala básníková vize naplňovat...

*Uprostřed neshod Pán Bůh udeří
v ohromný zvon:
to slovanskému papeži
připraví trůn.
Ten před meči neutěče
jak jeden Vlach:
bát se nebude ani meče —
vždyť svět je jen prach.
Tvář jeho slovem planoucí
světlo v něm uzří bídý druh.
Za ním půjdou národy bloudící
do světla, kde je Bůh.
A jeho modlitby, rozkazy,
poslechne nejen lid:
jestliže rozkáže —
i slunce se zastaví,
vždyť moc je dít.*

*Hle, již se blíží obnovitel nový
i pozemských sil.
Ztiší se v cévách pod jeho slovy
krev našich žil.
V srdcích se rozleje světlostí Boží
plamenný ruch.
Co myslí pochopí, to také stvoří,
neb jeho mocí je Duch.
Síly je třeba, abychom pozemský
pozvedli svět.
Proto přichází papež slovanský
jako bratr všech.
Nalezne balzám léčivý
na každou světa ránu.*

*Andělé květy vyzdobí
trůn pro jeho vládu.
On rozdá lásku Sluhové mocně
dávají zbraň,
zatímco svátostnou moc on ukáže,
jakmile vezme svět ve svou dlaň.
Holubice slova z úst mu vyletí,
ponese hymnickou zřest —
novinu sládkou, že Duch už svítí
a zjevná je jeho čest.
Nebe krásné se nad ním otvírá
v každou světa stranu.
Na zemi stane a požehná
spět i lidskou vládu.
Národy sbratří hlasem svým
a pak všichni spojení
za ctiem půjdou rádi posledním
i za cenu velkých obětí.*

*Svátostná moc mu sílu dá
i podporu národů pozemskou
a moc ta bude duším útěchou
i před smrtí — tmou.
Toho muže uzříte brzy,
nejprv sílu a potom tvář.
Vyčistí světa rány a hrůzy,
vytrhne červy a hady, obnoví zář
Zdraví on přinese, roznlí lásku
a zachrání svět.
Prach z církve vymete,
nyhodu ven.
Tvářel moc Boha ukáže ve světě
jasně jak den.*

Bůh v příslovích

*Hledej Boha v přírodě a v sobě, pak vy-
jasní se v mozku tobě.*

Bůh dal, Bůh může i vzít.

Moc lidská do času, a Boží do věčnosti.

Bůh nemá pána.

Koho Bůh chrání, toho puška nezabije.

Boha neoklameš.

Bůh zavře jedna vrata a sto jich otevře.

Všechno dobro Bohem začíná.

Dobré se daleko slyší, zlé ještě dále.

Zlého Bůh tresce horším.

To nebyla ovce, co s vlkem se procházela.

Svůj svého poznal a na pivo pozval.

Kdo se psy líhá, s blechami vstává.

Kdo činí, co chce, utrpí, co nechce.

Starý hřích činí novou hanbu.

*Nic není nad hřích sladšího a nic není
nad něj horšího.*

Kde hříšníků mnoho, těžko kárat koho.

28. ZÁŘÍ 1968

Jednota sv. Metoděje VII. odbor 1030 Wien

Dovolujeme si Vás upozornit a pozvat na:
Schützengasse 30 klubovna: Rennweg 63a

sobota 20. října 1990

ve 20 hodin

VINOBRANÍ
S UPOMÍNKOU NA 80-LET NAŠEHO ODBORU

bufet

hudba

v sále

sobota 27. října 1990 a neděle 28. října 1990

VÝLET DO MORAVSKÉHO SLOVÁCKA
"VEČER POD VĚCHÝTKEM"

v neděli JUBILEJNÍ sv. MŠE - H. HOSCHKY

Organisace + přihlášky 534-35-503 H. Hoschky

Tragická sláva dějin se před námi rozvírá,
krev dávných legend rdí se v portálu katedrály,
slyš, příšerný škřípot nejhlubších os,
do neprůstředné tmy noci mlčí zkamenělá ústa.

V ložiskách děsu, v závratné hrůze, ponížení, potupení
vrávoráme od sloupu k sloupu,
bělavý baldachýn oblak jiskří v podzimní záři,
brázdy, města, stroje skuhrají posvátný chorál,
v zrcadlech slunečních hodin plují zříceniny.

Náš osud v imaginárních rovinách
prot'al se s osudem mrtvého knížete - světce,
mramor královské klenby probíla tvrdá slza,
abychom nezhylnuli,
v pavučinové síti světa zachycujeme se
jasných, zlatých paprsků,
bolest a únava času nařízla sklopená víčka.

Svatý Václav

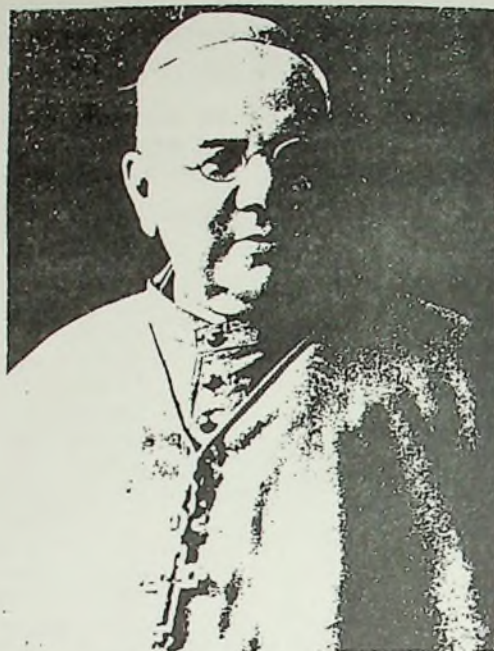
Září je také měsícem sv. Václava a sv. Ludmily, jeho babičky. Václav je bezpochyby světec nám zvláště milý a sympatie k němu se neomezuje jenom na věřící lidi.

Svatý Václav představuje vítězství ducha nad hrubou silou, proto je i dnes tak aktuální a byl tak populární v pohnutých srpnových dnech před dvaceti lety.

Sv. Václav také ukazuje, že je možné, ba nutné, na věci tohoto světa se dívat "sub specie aeternitatis", pod zorným úhlem věčnosti. Jako vládce se nemohl vyhnout důležitým a těžkým rozhodnutím. Jistě se nezavděčil všem, jak to konec konců ukazuje jeho mučednická smrt. Svá rozhodnutí však dělal ve vědomí, že je sám jenom ve službách vládce vyššího. Proto zvítězil, i když byl poražen.

Když si připomínáme dva z našich národních světců, slyšíme slova, kterými zakončil svou promluvu při svém svěcení nový pomocný biskup pražský Jan Lebeda:
Zdvíhněte hlavy!
Přeměňte beznaděj, malátnost, strach
Svatí jsou s námi, jdou s námi.

JP

4.15. APOŠTOL VÍDEŇSKÝCH ČECHŮ

Podle úředního sčítání z r. 1890 žilo ve Vídni na 90 tisíc Čechů; ve skutečnosti však jich bylo třikrát více. Mezi nimi bylo hodně dobrých katolíků. Od dob sv. Klimenta M. Hofbauera (1751–1820) konaly se pro vídeňské Čechy bohoslužby (česky) v kostele redemptoristů a později také redemptoristek na Rennwegu. O české bohoslužby se ve Vídni staral spolek „Jednota sv. Metoděje“, založený r. 1875, jehož předsedou byl prelát dr. Antonín Horný (1824–1908), rodák ze Strážnice a jednatelem pak horlivý kněz P. Tomáš Blaha, rodem z Boskovic.

O vídeňské Čechy se P. Stojan zajímal už od kaplanských let; byli předmětem jeho krajanské péče v rámci spolku „Apoštolát sv. Cyrila a Metoděje“. Sotva přišel do Vídně jako poslanec, nabídl se osobně, jak jsme už uvedli v článku 4. 11., k stále výpomoci v duchovní správě našich krajanů. Od té doby bylo jej vídat neúnávně působit na kazatelně a hlavně ve zpovědnici. Jejich duchovní strádání jej nutkalo ke krajní obětavosti. V neděli často odjížděl z Dražovic hned po ranních bohoslužbách do Vídně, aby tam mohl odpoledne kázat a pak zasednout do zpovědnice. Často také docházel do spolku vídeňských Čechů, kde téhož dne řečnil i v několika různých vídeňských okresech.

Ať to bylo na nejvyšších místech nebo kdekoli jinde, zastával se dr. Stojan lidu ve Vídni s nevšední obětavostí a domáhal se pro něj práv i na vysokých církevních místech. I když byl někdy, když žádal o české bohoslužby, odbyt, v úsilí neustal. Nespokojil se s výmluvou, že jsou u jednotlivých kostelů kaplaní znající česky, takže o zpovědníka je postaráno, protože věděl, že k víře i ke zpovědnici vede cesta přes kazatelnu. Při německých misiích požádal dotyčného faráře, aby oznámil českou svatou zpověď a nejednou pak sám sedával ve zpovědnici téměř až do noci.

Když se dověděl, že některý český kněz dle ve Vídni, např. na studiích nebo pro jiné důvody, hned se na něj obrátil se žádostí, aby vypomáhal ve zpovědnici nebo na kazatelně.

Kromě „Jednoty sv. Metoděje“ měly pro vídeňské Čechy velký význam spolky „Komenský“ a „Katolicko-politická jednota“. „Komenský“ se staral o české školy, pro které „Jednota sv. Metoděje“ pomáhala vydržovat katechetu. Česká škola

APOŠTOL KŘESŤANSKÉ LÁSKY A JEDNOTY CÍRKVE

ŽIVOT A DÍLO
Dr. Antonína Cyrila Stojana

zvláště přirostla dr. Stojanovi k srdci. Aby vyučování nevázlo, sám přijal úřad ordinariátního komisaře pro vyučování náboženství. Tento úřad plnil tak svědomitě, že v případě potřeby vyučoval sám náboženství místo nemocného katechety. Tak např. místo onemocnělého katechety ve IV. okrese vyučoval po několik týdnů od 8 do 10 hodin.

Třebaže dr. Stojan věnoval svou svědomitou péči a pomoc spolku „Katolicko-politické jednotě“, nezapomínal ani na „Jednotu sv. Metoděje“ a mnoho jí pomáhal. Není třeba ani připomínat, že ani ve Vídni neodmítal nikdy žádné prosebníky, kteří se k němu obraceli v nejrůznějších věcech, neboť dobrota jeho srdce byla všeobecně známa.

Velkou starostí „Jednoty sv. Metoděje“ byla péče o chudé dívky, které přicházely do Vídně za službou a snadno upadaly z nezkušenosti do rukou nekalých živlů, které je snadno zaváděly na scestí a do záhuby. Dr. Stojan se zasadil o to, že patronát. křesť. žen ve Vídni zvýšil svou činnost nádražních misií a ke každému vlaku posílal své členky, označené žlutobílou páskou a odznakem. Ty se ujímaly nezkušených dívek, uváděly je často na vhodné místo do služby, popř. do útulny, a tak mnoho těchto dívek zachránilo od zkázy.

Když sestry redemptoristky se rozhodly přenést své bydliště do Sv. Víta u Vídně, odkoupila „Jednota“ společně se spolkem Komenského od nich klášter i s kostelem, aby tím byly zajištěny české bohoslužby, tam dosud konané. Jen s pomocí dr. Stojana se podařilo sehnat potřebný obnos (540 tisíc K, jednak sbírkami mezi dělnickou chudinou, jednak z daru hrab. Jana Harracha (1828–1908), jednak od jisté brněnské dobrodítelky, která Stojanovým vlivem věnovala 200 tisíc K). Koupě se uskutečnila 22. června 1908 krátce před smrtí preláta A. Horného, po jehož smrti byl za předsedu „Jednoty“ zvolen dr. Stojan. Péči o klášter i kostel převzali eucharistiáni z Čes. Budějovic.

Vídeňské činnosti dr. Stojana vzpomenu i český kněz, básník P. Ferdinand Místeký (Pěčka), který působil v arcidiecézi vídeňské. Napsal: „Když jsem byl poslán po dvouletém působení v Inzersdorfu, kde pracovalo 6 tisíc českých a 2 tisíce italských dělníků v cihelnách, do Vídně, řekl mi generální vikář bisk. dr. Angerer: „Vy jistě umíte česky; proto jsem Vás jmenoval kaplanem ve III. okrese. Tam a v sousedním XI. okrese žije hodně Čechů. Ujměte se toho dobrého lidu.“ Zmínil jsem se o tom Stojanovi. Ten měl hned plán pohotov, že uspořádá v naší farnosti české misie. Vyjednal vše s Otcí redemptoristy a přišel k mému p. faráři. Ten se lekl, že by mohl u svých německých farníků upadnout v nemilost. Dr. Stojan ho uklidnil, že už o tom mluvil s vídeňským starostou dr. Luegrem i s Alfonsem Liechtensteinem (1842–1907). A když vídeňská konzistoř dala povolení, dal je i p. faráři.

Misie uvítány českým lidem s nadšením. Kostel, do něhož se vejde na 4 tisíce lidí, býval přeplněn. Mnoho tisíc lidí přijalo svátosti. K zakončení misií se dostavil dr. Horný i dr. Stojan a oba promluvili k věřícím, kteří jim připravili velké ovace. Největší radost měl asi dobrý Stojan sám“ (viz Šuránek, Světlo 744).

TRADIČNÍ SVATOVÁCLAVSKÁ MŠE SVATÁ

se koná v českém kostele na Rennwegu 63
V NEDĚLI DNE 30. ZÁŘÍ 1987 V 10 HODIN

Přiveďte své známé krajany

„Nestranná věda.“

Nestranné vědy ani vlastně není. Mladí lidé představují si často vědu jako bohyni, která sídlí v nepřístupných výšinách, které každý slouží s neúprosnou pravdivostí. Než nějaké abstraktně existující, nad oblaky trůnící »vědy« vůbec není. Jsou jen »učenci«, kteří nejsou abstraktní bytosti, ale lidé, kteří mezi námi žijí, pročež k té nebo oné straně lidstva a národa náleží, jsou jí blízcí smýšlením, pro její ideje hoří a její snahy podporují. Vědecké výsledky nedostáváme od »nestranné bohyně vědy« (jež neexistuje!), ale od lidských zástupců vědy, z jejich pojednání a knih.

Ted' snad pochopíš, proč není lhotejno, kterého učence knihu čteš o té nebo oné otázce. Je sice pravda: »Věda nezná ani náboženství ani vlasti — la science n'a ni religion ni patrie« — jak hlásá nápis na jednom zoologickém ústavě ve Francii; ale je také pravda, že Pasteur na to odpověděl: »Ale učenci mají svoje náboženství a vlast.«

Knihy, jež učení náboženské popírají nebo napadají, vzbudí zcela jistě mnoho pochybnosti ve víře. Vážná věda však nikdy nemůže udělat někoho nevěrcem. Kdo sobě myslí, že jeho víra začala kolísat vlivem mnohého studia, ten se mylí. Ne proto zakolísala jeho víra, že si osvojil mnoho vědomostí, ale proto, že tyto vědomosti nejsou dosti zralé.

Du zweifelst nicht, weil du geworden weiser bist;
Du zweifelst, weil noch reif nicht deine Weisheit ist.
Pochybujes, ne proto, že jsi se stal moudřejším,
pochybujes proto, že tvoje moudrost není ještě dosti
zralou.

(Rückert.)

»Jestli ti napadne — praví Tolstoj, — že tvoje pojmy o Bohu jsou nesprávné, že snad vůbec Boha ani není, přece nezoufej. To se může přihodit nám všem. Nemysli, že tvoje nevěra povstala z toho důvodu, že Boha skutečně není.

Jestli už v Boha nevěříš, v něhož jsi kdysi věřil, pak je to proto, že v tvoji víře nebylo něco v pořádku; měl jsi se horlivě přičiňovat, abys Boha lépe poznal. Když nějaký divoch nevěří více ve svoje dřevěné bohy, pak to neznamená, že není Boha, nýbrž, že Bůh není ze dřeva vyřezán.«

Víra sice učí mnohým věcem, které náš rozum nemůže pochopit, ale neučí ničemu, co by bylo proti rozumu. Poměr víry k rozumu je asi takový jako mezi

mikroskopem a okem; mikroskop rozšiřuje obor našeho poznání do neuvěřitelných rozměrů. Kdo nemá mikroskopu, tomu chybí znalost ohromného světa, ačkoliv se kolem něho točí a hemží; on ničeho z toho nepozoruje. Komu chybí světlo víry, ten popírá velkolepou říši duchovní, říši věčna, třeba sám na sebe odkázaný lidský rozum ji nikdy jasně nepochopí. Tento svět existuje; on však o něm nechce ničeho vědět.

Samozřejmě nejde zde o to, že bychom museli věřit slepě, beze všech důvodů. Čím jsi zběhlejší v jednotlivých oborech světských vědomostí, tím více se raduje tvoje církev, když i do jejího učení se ponoříš »s rozumnou vírou«. Sv. Pavel píše zcela výslovně, aby naše úcta k Bohu byla rozumná: »Bratři, napomínám vás, pro milosrdenství Boží, abyste vydali tělo své v obět živou, svatou, Bohu libou, by to bylo rozumnou bohoslužbou vaší.« (Řím. 121.)

»Křesťanství je už zastaralé.« »Moderní člověk se nemůže učit od starých.« Co odpovíme na tato pyšná slova? To, že i ten nejmodernější svět žije z neocenitelných pokladů těch starých. Naše řeč pochází od Arijců, písmo od Egypťanů, abeceda od Feničanů, měření času od Babyloňanů, číslice od Arabů, naše klasické vzdělání z Řecka a Říma, naše celá evropská kultura pochází z křesťanství. Jak velice žijeme z pokladů dávných věků, mohli bychom ocenit úplně a jasně teprve tehdy, kdybychom si všechno to museli sami vynalézt, co nám dnes připadá jako zcela samozřejmé a všední.

V divadle svítí kromě nádherného elektrického lustru i několik staromódních svíček. »Proč jsou i ty zde?« tázal jsem se sluhy. »Jsu tu pro jistotu; může se stát, že celé elektrické osvětlení najednou vypoví.« Vedle hlavních velikých dveří jsou tu a tam i jiné s nápisem »Nouzový východ.« »Co to znamená?« tázal jsem se. »Aby při požáru všichni návštěvníci pokud možno co nejrychleji se dostali ven!« — Vystupujeme na moderní parník, opravdový zázrak lodní stavební techniky! A přece náš první pohled spočine tam, kde visí dobrý, starý záchranný pás. Nádraží jsou ozářena oslňujícím světlem elektrickým, ale lampy výhybek jsou plněny dosud staromódním olejem nebo petrolejem. Proč? Stačila by jediná porucha, a jak snadno by se vlaky vykojily a srazily. Lampa výhybky musí být spolehlivá, proto zůstáváme při starém.

Vidíš! Při veškerých moderních pokrocích, při veškeré naší pyši musíme přece tak často sáhnout i po těch starých prostředcích! Naše moderní kultura je ovoce zápasu mnoha tisícileté minulosti. A právě v těch nejdůležitějších otázkách života, v otázkách názoru na svět a otázkách náboženských, neměli bychom se držet těch starých vyzkoušených zákonů?

»Říká se, že křesťanství se už přežilo, že naše doba potřebuje takového náboženského učení, jež by neodporovalo vědeckému pokroku — — — I kdyby věda dospěla sebedále, nikdy se jí nepodaří oddisputovati vědomí naší lidské slabosti. Bůh tak stvořil lidské pokolení, že potřebujeme opory. Něčeho, před čím bychom se sklonili. Lidstvo bude vždycky hledat nějakou vyšší bytost, před níž by mohlo padnout na kolena; a když se rozpadnou oltáře Boha, povstanou na jejich troskách trůny — despotů.« (Eötvös: Myšlenky.)

Bývalá baptistka A. Pritchardová.

Jediná církev katolická chová tajemství, ona jediná jest strážcem sv. Grálu a tajemství staré anglické víry, ona jediná jest autoritou v otázkách náboženských a mravních.

Mrs. Jeffery:

Převládala vždy ve mně myšlenka, že v náboženství musí být něco víc, než nudná kázání a modlitby.

Na pouť jsme zpívali: „Pro ta lásku odpusť mnohý hřích, neopusť nás v dobách zlých.“ Jak je možné žádat odpuštění od Matky Boží nadále, jestli my, vyrostlí v americké svobodě, nejsme schopni svou víru prohlubovat obětí? Právě dnes přece můžeme i my zde ukázat svůj charakter; odpustit svému národu napáchané chyby — vymazat malichernosti, aby mohla pravá křesťanská láska v nás růst a přinášet plody vzájemné úcty a pochopení. Jen na poctivé spravedlnosti, Kristově Pravdě a Lásce můžeme budovat nový svět.

Jiná naše mariánská píseň nám připomíná: „Pros i Tobě bude dáno, budeš jistě potěšen!“ Nechtějte od národa, aby vám dával zpátky to, o čem se domníváte, že jste v letech jeho nejhorší historie ztratili. Raději hledejte cesty, kterými bychom svému národu dali z lásky to, co máme, čím jsme v celku zbohatli — svou hlubší vírou, svůj spravedlivější a vědomější charakter. Kolikrát jsme přišli prodti něbe i své blížní, ale jak často jsme přišli poděkovat? Ta doba je nyní zde, protože naše prosby byly vyslyšeny.

7. ŘÍJNA 1990

VOLÍME

NOVÝ PARLAMENT.

My, lidovci a katolíci volíme Lidovou stranu rakouskou -

v přesvědčení, že jediné tato strana nám zabezpečuje skutečnou demokracii a spravedlnost pro všechny občany, bez rozdílu věku, pohlaví a sociálního postavení. Volíme stranu, jejímiž čelnými kandidáty jsou

Dipl. Ing. Josef Riegler a Dr. Erhard Busek

oba lidovci jasných a nekompromisních politických představ křesťanského světového názoru - muži činu, ne politických frází

Proto volíme :

2

ÖVP

Bratr Gustav Bílek

dlouholetý úspěšný náčelník Orla Vídeň XVII se dožívá svých
osmdesátých narozenin.

Milý bratře, k Tvým narozeninám hodně zdraví, spokojenosti a Božího přehánění do dalších let Ti přeje bývalí Orli této jednoty a mládež Jednoty svatého Metoděje - VI. odbor.

Bratr Bílek založil v roce 1947 12-ti členný dětský orchestr Jednoty svatého Metoděje, který po dlouhá let řídil. Tento dětský orchestr se těšil velkého úspěchu v české menšině. Z jeho středu vyšel náš oblíbený kapelník František Rozmarýn, který nyní řídí oblíbenou hudbu "Rozmarýnka".

Na obrázku jest br. Bílek se svým dětským orchestrem na akademii Menšinové rady ve velkém sále Koncertního domu ve Vídni, v roce 1952.

FILMOVÁ PŘEDSTAVENÍ

16. září 1990 - »To byl český muzikant«
21. října 1990 - »Baron Prášil«
25. listopadu 1990 - »Paté kolo u vozu«
27. ledna 1991 - »Hordubal«

Všechna filmová představení se konají vždy v neděli v TABOR-KINO v 9.30 h.

ČESKOSLOVENSKÉ LIDOVÉ SDRUŽENÍ V RAKOUSKU

Sekretariát: 1150 Vídeň,
Pelzgasse číslo 17

**ÚŘEDNÍ HODINY V SEKRETARIÁ-
TĚ** a půjčování knih každý první čtvrtek
v měsíci, vždy od 19 do 20 hodin.

JEDNOTA SV. METODĚJE

Ústředí: Vídeň III. Rennweg číslo 63

MŠE SVATÉ NA OKRESÍCH:

I. A II. ODBOR JSM VÍDEŇ XV.:
Každou neděli a každý svátek v 8 hod.
mše svatá v kostele ve Fünfhausgasse, Ví-
deň XV.

X. ODBOR JSM VÍDEŇ IX.: Každou
druhou a čtvrtou neděli v měsíci v 9 ho-
din mše svatá u sv. Kanisia, Vídeň IX.

KAŽDOU NEDELI se koná v českém
kostele JSM na Rennwegu číslo 63 v 7 ho-
din a v 10 hodin mše svatá s proslovem.

Příležitost ke svatě zpovědi vždy před
každou bohoslužbou.

Každou **třetí neděli** v měsíci v 10 ho-
din mládežnická mše svatá s rytmickými
písněmi v českém kostele Vídeň III.,
Rennweg číslo 63.

MARIA AM GESTADE. Bohoslužby
každou neděli a zasvěcený svátek v
8.10 s promluvou u Otců Redemptoristů
Vídeň I., Salvatorgasse 12.

KATOLICKÝ KLUB 1. okres, Seitzer-
gasse 5., IV. patro: otevřeno **pátek** od
17 do 21.30 hodin a v **neděli** od 9 do 11
hodin. Každý **první pátek** v měsíci mše
svatá v kapli sv. Stanislava od 19 hodin,
1. okres, Kurrentgasse 2.

Katolický klub sděluje:

každý **druhý** a **čtvrtý pátek** v měsíci
souvislý cyklus z českých dějin, vždy od
20 hodin.

OREL VÍDEŇ

JEDNOTA ORLA VÍDEŇ X. Puchs-
baumgasse číslo 39a/4. Ježkova knihovna
(tamtéž) půjčuje **každou první středu** v
měsíci od 18 do 19 hodin. Též dle telefo-
nické dohody, číslo telefonu 62 68 204.

JEDNOTA ORLA VÍDEŇ XV. Cvi-
číme **každé úterý** od 19.30 do 21 hodin v
Zinkgasse číslo 12, Vídeň XV. Hosté vítá-
ní!

VI. ODB. JSM V XVII OKR.
KONÁ VE STŘEDU 10. ŘÍJNA
V KLUBOVNĚ ROSENTEING. 39.
V I. POSCHODI ČLENSKOU
SCHŮZI. S FILMEM ZE ŽIVOTA
MENŠINY, A SVÁTY OTEC NA
VELEHRADE.
ZAČÁTEK 18:30
HOSTÉ VÍTANI!

S bolestí v srdci oznamujeme, že po dlouhé nemoci zaopatřena
svátostmi umírajícího, zemřela ve Vídni dne 1. září 1990 paní

RŮŽENA HÁJKOVÁ

věrná katolička v chrámu Maria am Gestade, obětavá pracovnice
Klubu P. Josefa Novotného a dlouholetá hospodyně řádu českých
křížovníků s červenou hvězdou ve Vídni.

Z celého srdce ji děkujeme za dlouholetou nezištnou námahu a
obětavou práci v české katolické emigraci.

DOBROTIVÝ BOŽE OZDOB JI KORUNOU VĚČNÉ SLÁVY!

**ŘÁD KŘÍŽOVNÍKŮ S
ČERVENOU HVĚZDOU**

**KATOLICKÝ KLUB
P. JOSEFA NOVOTNÉHO**

O prázdninách slavil br. František Buchal
svoji 75.

Bylo to v době, kdy náš Vestník nevyšel.

Doufáme, že nám to promine, když teprve
dnes mu posíláme naše nejúpřímnější
blahopřání. Br. Buchal by si zasloužil
daleko více než pouhé blahopřání.

František šel a jde ve šlépějích svého
vzácného otce.

Od mládí pracoval mezi naší mládeží,
později v Jednotě sv. Metoděje a Urla.

Její láska k menšině, často na úkor
vlastní rodiny, nezná meze. Pracuje v růz-
ných spolcích k.př.: předseda Lidového sdružení,
úřadující místopředseda Menšinové rady
české a slovenské větve v Rakousku,
předseda Českého srdce atd.

Milý Františku, přejeme Ti hodně zdraví,
Božího požehnání do dalších mnoha let.

Předseda Československého lidového sdružení, místopředseda
Jednoty sv. Metoděje, bratr

FRANTIŠEK A. BUCHAL

slaví 13. července 1990 své sedmdesáté narozeniny. Děkujeme mu za
dlouholetou a obětavou práci pro naše organizace. Do dalších let mu přeje-
me mnoho Božího požehnání, spokojenosti a aby ve zdraví mohl ještě dlou-
ho pracovat ve prospěch naší katolické menšiny

**ČESKOSLOVENSKÉ LIDOVÉ SDRUŽENÍ
JEDNOTA SV. METODĚJE
OREL VÍDEŇ**